

Kapitel 1

Bomstationen på Alnabru,

1. november 1999

En grå fugl sejlede ind og ud af Harrys synsfelt. Han trommede på rattet. Langsom tid. Nogen havde snakket om langsom tid i tv i går. Det her var langsom tid. Ligesom tiden juleaften, før julemanden kom. Eller i den elektriske stol, før strømmen blev slået til.

Han trommede endnu hårdere.

De holdt parkeret på den åbne plads bag billetlugerne ved bomstationen. Ellen skruede et hak op for bilradioen. Reporteren talte med højtidelig, andægtig stemme:

“Flyet landede for halvtreds minutter siden, og nøjagtig klokken 6.38 satte præsidenten fødderne på norsk jord. Han blev budt velkommen af borgmesteren for Jevnaker kommune. Det er en fin efterårsdag her i Oslo, en flot norsk ramme om dette topmøde. Lad os lige høre igen, hvad præsidenten sagde til pressen for en halv time siden.”

Det var den tredje reprise. Harry så igen det højroastede pressekorps for sig, som stimlede sammen foran afspærringen. Mændene i grå jakkesæt på den anden side af afspærringen, som kun halvhjertet prøvede ikke at ligne Secret Service-agenter, som løftede og sænkede skuldrene, mens de scannede folkemængden, tjekkede for tolvte gang, at modtageren sad ordentligt i øret, scannede folkemængden, rettede på solbrillerne, scannede folkemængden, lod blikket hvile et par sekunder på en fotograf med en lidt for lang telelinse, scannede videre, tjekkede for trettende gang, at modtageren sad ordentligt i øret. En eller anden bød velkommen på engelsk, der blev stille, og så skramlede det i en mikrofon.

“*First let me say I'm delighted to be here ...*” sagde præsidenten for fjerde gang på hæst, bredt amerikansk.

“Jeg har læst, at en kendt amerikansk psykolog mener, at præsidenten har MPD,” sagde Ellen.

“MPD?”

“Multipel personlighedsspaltning. Dr. Jekyll og mr. Hyde. Psykologen mente, at hans normale personlighed ikke var klar over, at den anden, sexdyret, havde haft sex med de der kvinder. Og derfor kunne en rigsret heller ikke dømme ham for at have løjet om det under ed.”

“Vorherre bevares,” sagde Harry og kiggede op på helikopteren, som svævede højt over dem.

Over radioen spurgte en stemme med norsk accent:

“Hr. præsident, dette er det første besøg i Norge af en siddende præsident. Hvordan føles det?”

Pause.

“Det er dejligt at komme her igen. Og at lederne af staten Israel og det palæstinensiske folk kan mødes her, betragter jeg som endnu vigtigere. Nøglen til ...”

“Husker De noget fra Deres sidste besøg i Norge, hr. præsident?”

“Absolut. I løbet af dagens samtaler håber jeg, at vi kan ...”

“Hvilken betydning har Oslo og Norge haft for verdensfreden, hr. præsident?”

“Norge har spillet en vigtig rolle.”

En stemme uden norsk accent:

“Hvilke konkrete resultater mener præsidenten, at det er realistisk at opnå?”

Transmissionen blev afbrudt, og en stemme fra studiet fortsatte:

“Der hørte vi det altså! Præsidenten mener, at Norge har haft en afgørende rolle for ... øh, freden i Mellemøsten. I dette øjeblik er præsidenten på vej til ...”

Harry stønnede og slukkede for radioen. “Hvad er det egentlig, der foregår i det her land, Ellen?”

Hun trak på skuldrene.

“Punkt 27 passeret,” lød det knasende i walkie-talkien på instrumentbrættet.

Han kiggede på hende.

“Alle klar på deres poster?” spurgte han. Hun nikkede.

“Så er det lige før,” sagde han. Hun sukkede opgivende. Det var

femte gang, han havde sagt det, siden kortegen var kørt af sted fra Gardermoen. Fra det sted, hvor de holdt parkeret, kunne de se den tomme motorvejsstrækning fra bomstationen og op mod Trosterud og Furuset. De blå blink på taget drejede langsomt rundt. Harry rullede sideruden ned og rakte hånden ud for at fjerne et vissengult blad, som havde sat sig fast under vinduesviskeren.

“En rødhals,” sagde Ellen og pegede. “Sjældent at se den så sent på efteråret.”

“Hvor?”

“Der. På taget af den billetluge der.”

Harry bøjede sig ned og kiggede ud ad forruden.

“Jaså. Det er altså en rødhals?”

“Jeps. Men du kan vel ikke engang se forskel på den der og en vindrossel?”

“Korrekt.” Harry skyggede for øjnene. Var han ved at blive nærsynet?

“Det er en mærkelig fugl, rødhalsen,” sagde Ellen og skruede låget på termokanden.

“Det tvivler jeg ikke på,” sagde Harry.

“Halvfems procent af dem trækker sydpå, og så er der nogle få, der ligesom bare tager chancen og bliver her.”

“Bliver de her *ligesom*?”

Det knasede igen i walkie-talkien:

“Post 62 til HQ. Der står en ukendt bil parkeret i vejkanten to hundrede meter før afkørslen til Lørenskog.”

En dyb stemme svarede fra hovedkvarteret på bergendialekt:

“Øjeblik, 62. Vi checker.”

Stilhed.

“Checkede I toiletterne?” spurgte Harry og nikkede hen mod Esso-tanken.

“Ja, tankstationen er tømt for kunder og ansatte. Undtagen chefen. Ham har vi låst inde på kontoret.”

“Og billetlugerne?”

“Checket. Slap af, Harry. Alle checkpunkter er krydset af. Altså, de,

der bliver her, tager chancen for, at det bliver en mild vinter, ikke sandt? Det kan gå godt, men hvis de tager fejl, dør de. Så undrer du dig måske over, at de ikke drager sydpå for alle tilfældes skyld? De er måske dovne, de fugle der bliver her?”

Harry kiggede i spejlet og så vagterne på begge sider af jernbanebroen. Sortklædte, med hjelm på og en MP5-maskinpistol hængende om halsen. Selv herfra kunne han aflæse anspændtheden i deres kropssprog.

“Pointen er, at hvis det bliver en mild vinter, kan de vælge de bedste rugepladser, *før* de andre kommer tilbage igen,” sagde Ellen, mens hun prøvede at proppe termokanden ind i det overfyldte handskerum. “Det er en kalkuleret risiko, forstår du. Du kan få det *overfedt*, eller lave *big time* koks i det. Satse eller ikke satse. Hvis du satser, dratter du måske stivfrossen ned fra din gren en nat og tør ikke op før om foråret. Hvis du er en kryster, får du måske ikke nogen rugeplads, når du kommer tilbage. Det er den slags evige dilemmaer, man bliver præsenteret for.”

“Du har blyvesten på, ikke?” Harry drejede hovedet og kiggede på hende.

Ellen svarede ikke, men stirrede ud ad motorvejen, mens hun stille rystede på hovedet.

“Har du, eller har du ikke?”

Hun bankede med knoerne på brystet som svar.

“Den lette?”

Hun nikkede.

“For fanden, Ellen! Jeg gav ordre om at bruge blyvest. Ikke den der Mickey Mouse-vest.”

“Ved du, hvad Secret Service-folkene bruger?”

“Lad mig gætte. Lette veste?”

“Nemlig.”

“Og ved du, hvad jeg vil skide på?”

“Lad mig gætte. Secret Service?”

“Nemlig.”

Hun lo. Også Harry trak på smilebåndet. Det skrattede i radioen.

“HQ til post 62. Secret Service siger, at det er deres bil, som står parkeret ved afkørslen til Lørenskog.”

“Post 62. Modtaget.”

“Der kan du se,” sagde Harry og slog irriteret en hånd i rattet. “Ingen kommunikation. De SS-fyre kører deres helt eget løb. Hvad laver den bil deroppe, uden at vi ved det? Hva’?”

“Checker, at vi passer vores arbejde,” sagde Ellen.

“Som *de* har instrueret os om, at det skal udføres.”

“Du får i hvert fald lov at bestemme *lidt*, så hold op med at beklage dig,” sagde hun. “Og hold op med det trommeri på rattet.”

Harrys fingre forsvandt lydigt ned i skødet. Hun smilede. Han slap åndedrættet ud i et langt hvæs:

“Ja, ja, ja.”

Hans fingre fandt skæftet på tjenesterevolveren, en Smith & Wesson, kaliber .38 med seks skud. I bæltet havde han yderligere to magasiner med seks skud i hver. Han klappede revolveren i forvisning om, at han lige i øjeblikket strengt taget ikke var autoriseret til at bære våben. Måske var han virkelig ved at blive nærsynet, for efter 40-timers kurset i vinter var han dumpet til skydeprøven. Selv om det slet ikke var usædvanligt, var det første gang, det var sket for Harry, og han var meget lidt glad for det. Han skulle sådan set bare op til en ny prøve, og der var mange, der måtte gå op fire-fem gange, men Harry havde af en eller anden grund hele tiden udsat det.

Mere knasen: “Punkt 28 passeret.”

“Det var næstsidsste punkt i Romerike Politidistrikt,” sagde Harry. “Næste punkt er Karihaugen, og derefter er de vores.”

“Hvorfor kan de ikke gøre som sædvanlig og bare sige, hvor kortegen er, i stedet for de her tåbelige numre?” spurgte Ellen med klagen stemme.

“Gæt.”

De svarede i kor: “Secret Service!” Og lo.

“Punkt 29 passeret.”

Han kiggede på uret.

“Okay, så har vi dem her om tre minutter. Jeg skifter walkie-talkien

over til Oslo Politikreds' frekvens. Kør det sidste check.”

Det hylede og peb i radioen, mens Ellen lukkede øjnene for at koncentrere sig om de bekræftelser, der kom i en lind strøm. Hun hængte mikrofonen på plads. “Alle på plads og klar.”

“Tak. Tag din hjelm på.”

“Hvad? Helt ærligt, Harry.”

“Du hørte, hvad jeg sagde.”

“Tag selv hjelm på!”

“Min er for lille.”

En ny stemme: “Punkt 1 passeret.”

“For fanden da, af og til er du bare så ... uprofessionel.” Ellen trak hjelmen ned over hovedet, spændte hageremmen og kiggede sig i bakspejlet.

“Jeg elsker også dig,” sagde Harry, mens han studerede vejen foran dem i sin kikkert. “Nu kan jeg se dem.”

Øverst oppe på bakken mod Karihaugen blinkede det i metal. Harry så foreløbig kun den første bil i kolonnen, men han kendte rækkefølgen: Seks motorcykler med specialtrænede politifolk fra den norske eskorteafdeling, to norske eskorte-biler, en Secret Service-bil, derpå to ens Cadillac Fleetwoods, specialbiler fra Secret Service som begge var fløjet ind fra USA, og det var i en af dem, at præsidenten sad. Hvilken en af dem var hemmeligt. Eller måske sad han i dem begge, tænkte Harry. En til Jekyll og en til Hyde. Så kom de større biler; ambulance, kommunikationsbil og flere Secret Service-biler.

“Alt virker roligt,” sagde Harry. Hans kikkert fejede langsomt fra højre mod venstre. Luften dirrede over asfalten, selv om det var en kølig morgen i november.

Ellen kunne se omridset af den første bil. Om et halvt minut ville de have passeret bomstationen, og halvdelen af arbejdet ville være overstået. Og om to dage, når de samme biler havde passeret bomstationen den modsatte vej, kunne hun og Harry gå tilbage til deres vante politiarbejde. Hun foretrak døde mennesker i Drabsafdelingen frem for at stå op klokken tre om natten for at sidde i en kold Volvo

sammen med en irriteret Harry, som var tydeligt tynget af det ansvar, han havde fået.

Bortset fra Harrys regelmæssige åndedræt var der helt stille i bilen. Hun checkede, at indikatorerne på begge radioer lyste. Bilkolonnen var næsten nede for foden af bakken. Hun bestemte sig for at gå hen på *Tørst* og drikke sig fuld efter jobbet. Der var en fyr der, som hun havde udvekslet blikke med; han havde sorte krøller og brune, lidt farlige øjne. Mager. Så lidt bohemeagtig, intellektuel ud. Måske ...

“Hvad i hel ...”

Harry havde allerede flået mikrofonen til sig. “Der står en person i tredje betalingsluge fra venstre. Er der nogen, der kan identificere vedkommende?”

Radioen svarede med knitrende stilhed, mens Ellen hastigt lod blikket løbe hen over rækken med betalingsluger. Der! Hun så ryggen på en mand bag det brune glas i betjeningsboksen – kun fyrre-halvtreds meter fra dem. I modlyset tegnede skikkelsen en tydelig profil. Det samme gjorde det korte løb med sigtekorn, som stak op over hans skulder.

“Våben!” råbte hun. “Han har en maskinpistol.”

“Fandens!” Harry sparkede bildøren op, tog fat øverst i karmen med begge hænder og svingede sig ud. Ellen stirrede hen mod bilkolonnen. Den kunne ikke være mere end nogle hundrede meter væk nu. Harry stak hovedet ind i bilen.

“Det er ikke en af vores, men det kan være Secret Service,” sagde han. “Kald HQ.” Han havde allerede revolveren i hånden.

“Harry ...”

“Nu! Og læg dig på hornet, hvis HQ siger, at det er en af deres folk.”

Harry begyndte at løbe hen mod betalingslugen og den jakkeklædte ryg. Det lignede løbet på en Uzi. Ren rå morgenluft sved i lungerne.

“Politi!” skreg Harry. “*Police!*”

Ingen reaktion. Det tykke glas i boksene var lavet, så det holdt trafikstøjen ude. Manden havde nu drejet hovedet om mod kolonnen,

og Harry kunne se de mørke Ray Ban-solbriller. Secret Service. Eller en, der ville ligne en fra Secret Service.

Tyve meter tilbage.

Hvordan var han kommet ind i en aflåst boks, hvis han ikke var en af deres? Pokkers! Harry kunne allerede høre motorcyklerne. Han havde ikke tid nok til at nå hen til boksen.

Han afsikrede revolveren og sigtede, mens han bad til, at bilhornet ville flænge stilheden denne underlige morgen på en lukket motorvej, hvor han under ingen omstændigheder på noget som helst tidspunkt havde noget ønske om at befinde sig. Instruksen var klar, men han kunne ikke skubbe tankerne fra sig:

Tynd vest. Ingen kommunikation. Skyd, det er ikke din skyld. Har han familie?

Kortegen kom kørende lige bag betalingslugen, og den kørte stærkt. Om to sekunder ville Cadillacerne være på højde med manden. Ud af venstre øjenkrog så han en bevægelse, en lille fugl som lettede fra taget.

At satse eller ikke at satse ... disse evindelige dilemmaer.

Han tænkte på den lave halslinning på vesten, sænkede revolveren en halv tomme. Brølet af motorcykler var øredøvende.